

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **P. R.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem AK Praha 6, Pod Kaštany 245/10

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2021, čj. KUKHK-28009/DS/2021-4 DV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 5. 2021, sp. zn. eP/1976/2020/OP/Čih, čj. MMHK/089788/2021/OP/Čih, a potvrdil je. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o

- silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), z nedbalosti v příčinné souvislosti s § 18 odst. 4 téhož zákona, a za to mu byla uložena pokuta 3.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a povinnost uhradit náklady řízení.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a v jeho průběhu zjištěné skutečnosti a uvedl, že žalobce se předmětného přestupku dopustil tím, že dne 9. 5. 2020 ve 14:04 hodin v obci Černilov u čp. 579 ve směru na obec Libřice řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Mercedes, registrační značky, přičemž jím řízenému vozidlu byla zařízením TruCAM, v. č. TC003659, s platností ověřením do 26. 2. 2021, které bylo umístěno na GPS souřadnicích: (E 15°55'37.30", N 50°15'36.15") na vzdálenost 155,1 m, hlídkou Policie ČR, Odboru služby dopravní policie Hradec Králové, naměřena rychlost 73 km/h v místě, kde je v obci dle zákona povolena nejvyšší rychlost 50 km/h, tj. po odečtu tolerance odchylky měření silničního měřidla (± 3 km/h při rychlostech do 100 km/h, nebo $\pm 3\%$ při rychlostech vyšších než 100 km/h), byla skutečná rychlost měřeného automobilu minimálně 70 km/h, čímž daný limit překročil o 20 km/h. Jelikož na místě hlídka Policie ČR zjistila, že se řidič dopustil stejného přestupku opakovaně během dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců, proto nebylo možno věc řešit blokově na místě.
 3. Dále uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a zjistil v řízení stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad napadeného rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tj. zásadou legality, zákazu zneužití pravomoci, resp. zákazu zneužití správní úvahy, zásadou proporcionality a ochrany dobré víry, zásadou ochrany veřejného zájmu a zásadou nestranného přístupu, resp. formální spravedlnosti.
 4. Žalovaný s odkazem na listiny založené ve správním spise uvedl, že zjištěné skutečnosti týkající se uvedeného přestupku považuje za prokázané. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo řádně zadokumentováno. Platnost měření je ve spisu doložena ověřovacím listem měřicího zařízení a osvědčením o proškolení policisty provádějícím měření. Záměrný kříž je na fotografii z měřicího zařízení zřetelně vidět a je umístěn ve střední části vozidla, což dokazuje, že bylo změřeno vozidlo řízené žalobcem. Předmětné vozidlo bylo hlídkou policie zastaveno a totožnost žalobce ověřena, a tak není pochyb o tom, že k přestupku došlo tak, jak je uvedeno v rozhodnutí. Z evidenční karty řidiče založené ve správním spise vyplynulo, že se žalobce dopustil stejného přestupku dne 17. 8. 2019, za který byl pravomocně potrestán uložením příkazu na místě ve výši 1.000 Kč. Je tedy zřejmé, že se stejného přestupku dopustil opakovaně během dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců, za což mu byl v souladu s § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu uložen trest zákazu činnosti.
 5. K výši uložených sankcí pak žalovaný uvedl, že obě byly uloženy v dolní polovině zákonného rozpětí. S ohledem na § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu nemohl správní orgán I. stupně sankce neuložit, nemohl tedy postupovat jinak, než jak mu ukládá zákon.
 6. Žalovaný konstatoval, že po přezkoumání souladu prvostupňového rozhodnutí a řízení mu předcházejícího s právními předpisy jej považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem.

II. Shrnutí žalobních bodů

7. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně. Proti napadenému rozhodnutí uplatnil následující žalobní body: 1) nezákonnost výroku rozhodnutí, 2) nezákonnost výroku o výši sankce, 3) nesprávné hodnocení důkazu výstupem z rychloměru a 4) nesouhlas žalobce a právního zástupce s vyvěšením jejich osobních údajů.
8. V prvním žalobním bodě namítl žalobce nezákonnost výroku rozhodnutí, neboť neobsahuje předchozí rozhodnutí, které je nutnou podmínkou k naplnění kvalifikované skutkové podstaty přestupku a souvisejícímu uložení trestu zákazu činnosti. Dle jeho mínění by tak ve výroku rozhodnutí mělo být konkrétně vymezeno dřívější odsouzení, tedy dřívější jednání, za něž byl postižen. Bez takového vymezení výrok nevymezuje okolnosti rozhodné o úsudku o naplnění kvalifikované skutkové podstaty dle § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) ze dne 29. 2. 2016, čj. 2 As 261/2015-41.
9. Ve druhém žalobním bodě žalobce rozporoval nezákonnost výroku o sankcích z důvodu porušení zákazu dvojího přičítání. Dle žalobce správní orgán uložil sankce ve shora uvedené výši právě z důvodu opakovaného spáchání přestupku v posledních dvanácti měsících, což je ovšem znakem kvalifikované skutkové podstaty přestupku, za něž je v přezkoumávané věci žalobce postižován. Úvahu správního orgánu označil žalobce rovněž za nepřezkoumatelnou, neboť ten uvedl, že přihlédl „k závažnosti přestupku“ a s ohledem na ní, je sankce odpovídající. Není však zřejmé, zda na přestupek hleděl jako na velmi závažný či méně závažný ani proč, zda závažnost hodnotil ve prospěch či neprospěch žalobce. Žalobce je však toho mínění, že správní orgán na přestupek hleděl jako na závažný, protože uložil trest zákazu činnosti o 20 % vyšší, než by postačovalo.
10. Ve třetím žalobním bodě vznesl žalobce pochybnosti o výstupu z rychloměru. Jako první vadu snímku označil, že na fotografii pocházející přímo z okamžiku měření, na níž je zobrazen záměrný kříž, se tento kříž nachází mimo měřené vozidlo a dopadá na silnici. Odkázal na stanovisko Českého metrologického institutu ze dne 10. 8. 2020. Tuto vadu snímku správní orgán nijak nevypořádal ani nevyjasnil, vůbec se jí nezabýval. Za druhou vadu snímku považoval to, že se v zorném poli přes velkou část snímku z měření nachází velký předmět, o němž se domnívá, že jde o kovovou krabici či květináč. Dle žalobce je podstatné, že se nachází mezi rychloměrem a měřeným vozidlem na přibližně čtvrtinové části snímku. Správní orgán tak nemohl v daném případě učinit závěr o bezvadnosti měření. Tím spíše, když hranice dané skutkové podstaty byla překročena o pouhý 1 km/h a i menší nepřesnost mohla mít zásadní vliv na právní kvalifikaci a sankci. Závěrem žalobce namítl, že výstup z rychloměru je *prima facie* nestandardní a jeví se mu, že není autentický, ale že jde o fotomontáž, kde navíc údaj o naměřené rychlosti nemá původ v jejím zobrazení rychloměrem, ale v doplnění policistou, a nemá tak povahu ničeho jiného než údaje obsaženého v úředním záznamu. Žalobce takový závěr učinil s ohledem na záznam o přestupku, kde je pod fotografiemi tabulka obsahující informace, jež nemohl generovat rychloměr, ale musel doplnit fyzicky nějaký policista. Součástí takové tabulky je i políčko s rychlostí. Ze spisu pak není zřejmé, kdo takovou tabulku doplnil. Je tedy třeba rozlišovat mezi výsledkem měřené rychlosti generované samotným rychloměrem a záznamem neznámé osoby o výsledku naměřené rychlosti. Žalobce rovněž vznesl

pochybnost o záznamu z rychloměru, který dle něj ve skutečnosti vypadá jinak než v tomto případě, proč navrhl k důkazu dvě fotografie z jiných rychloměrů, a to z 6. 5. 2020 a z 8. 6. 2021. Z důvodu toho, že ve správním spise založený výstup z měření se od žalobcem navrhovaných fotografií k důkazu liší, vyvodil závěr, že nyní posuzovaný záznam z měření není autentický výstup z rychloměru. Uzavřel, že správní orgán nesprávně hodnotil důkaz a o skutečné rychlosti přetrvávají pochybnosti, a to tím spíše, když v řízení zůstalo neobjasněno, proč nebyl předložen autentický záznam z rychloměru, proč předložený záznam neobsahuje rychloměrem generovanou hodnotu naměřené rychlosti, jaký byl vliv zamíření středu záměrného kříže na silnici a překážky výhledu rychloměru na výsledek měření, podle čehož se dle žalobce zdá, že rychloměr výsledek nezobrazil.

11. Posledním bodem je nesouhlas žalobce a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů, se zveřejněním neanonymizovaného rozhodnutí krajského soudu a NSS na internetových stránkách NSS. Anonymizace ve formě iniciál fyzických osob je nedostatečná, neboť i tak může být účastník řízení ztotožněn a jeho ústavně zaručené právo na soukromí porušeno. Neanonymizované údaje o advokátovi pak umožňují sledovat advokáta, jeho klientelu a kauzy jím vedené s odůvodněním, že advokát je osoba veřejného zájmu. S tím žalobce nesouhlasí a proti zveřejňování údajů o osobě advokáta brojí. Žalobce uvedl, že se nejedná o žalobní bod pouze o upozornění pro NSS.

III. Vyjádření žalovaného

12. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že výrok rozhodnutí ohledně recidivy je ve spojení se stranou 5 napadeného rozhodnutí, kde je definován původní přestupek zakládající recidivu, zcela dostatečný.
13. K námitce týkající se odůvodnění sankce uvedl, že zásadu zákazu dvojího přičítání neporušil, zdůvodněním výše sankce se řádně zabýval, popsal zásady, jimiž se musí správní orgán řídit, a uvedl související judikaturu. Žalobci byly uloženy obě sankce v dolní polovině příslušné zákonné sazby, z čehož je patrné, že požadavek nezbytného zmocnění k uložení tohoto typu správního trestu byl v daném případě splněn. Vzhledem k tomu, že od uložení sankcí nemohl správní orgán ustoupit, nemohl postupovat jinak, než mu ukládá zákon.
14. K námitce týkající se výstupu z rychloměru žalovaný zopakoval, že ve správním spise je založen ověřovací list použitého rychloměru, osvědčení o proškolení policisty provádějícího měření a ze záznamu přestupku je na fotografii z měřícího zařízení zřetelně vidět záměrný kříž umístěný na středu vozidla. Žalovaný dále uvedl, že TruCam je měřící zařízení, které se snaží zaměřit se na vozidlo a změřit jeho rychlost po celou dobu držení spouště, a pokud vozidlo není změřeno, objeví se chybové hlášení. Měřící zařízení je nastaveno tak, že pokud by se během měření dostal záměrný kříž mimo měřené vozidlo, objeví se chybové hlášení a rychlost není změřena. V daném případě bylo měření provedeno správně, neboť rychlost vozidla byla změřena a na výstupu z měřícího zařízení je záměrný kříž zachycen. Případné úpravy týkající se přiblížení vozidla - ZOOM je možné provádět pouze v rámci měřícího zařízení a jeho programu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání postupem a za podmínek stanovených v ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
16. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 28. 5. 2020, čj. KRP-37240-2/PŘ-2020-050206, a spisový materiál k přestupku, který mu postoupila Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Dopravní inspektorát Hradec Králové, a to včetně úředního záznamu ze dne 28. 5. 2020, oznámení přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti ze dne 29. 6. 2020 a fotodokumentace přestupku. Součástí správního spisu je rovněž výpis z evidenční karty řidiče – žalobce, ověřovací list č. 8012-OL-70059-20 vydaný Českým meteorologickým institutem dne 27. 2. 2020 k rychloměru LTI 20/20 TruCAM, v. č. TC003659, který byl jako stanovené měřidlo ověřen a bylo jej proto možno používat k měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální použité rychlosti. Dále je ve spise založeno osvědčení č. 007/2015 ID ze dne 15. 3. 2015 pro policistu J. S. o absolvování základního operátora laserového měřiče rychlosti LTI 20/20 TruCAM s náplní: měření rychlosti laserovým měřičem, volba stanoviště a metodika měření, nastavení měřiče a záznamového zařízení a přenos fotografií a videí a obsluha SW TruCAM Image Viewer. Ve správním spise je rovněž založen záznam přestupku s fotografiemi z měření, výpis z evidenční karty žalobce ze dne 9. 12. 2020, snímky a fotografie ze serveru google.com/maps a ze serveru mapy.cz s vyznačením místa umístění rychloměru a místa, kde bylo měřeno předmětné vozidlo a protokoly z ústních jednání konaných dne 9. 12. 2020 a 11. 3. 2021 (během nichž byl mj. proveden výslech policisty provádějícího měření pprap. J. S.).
17. Dne 4. 5. 2021 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. MMHK/0897881/2021/OP/Čih, sp. zn. eP/1976/2020/OP/Čih, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 pro porušení ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit shora popsaným jednáním, a za něž mu byly uloženy shora uvedené správní tresty. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání (blanketní) s žádostí o zaslání podkladů ze spisu s tím, že odvolání bude v zákonné lhůtě doplněno. K doplnění nedošlo i přes dodatečnou lhůtu stanovenou správním orgánem I. stupně a poučení, že v odvolání absentuje, co žalobce navrhuje. Žalovaný následně odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
18. Dále k jednotlivým žalobním bodům:
19. V prvním žalobním bodě namítl žalobce nezákonnost výroku rozhodnutí správních orgánů, neboť v něm nebylo uvedeno rozhodnutí o prvním přestupku zakládajícím recidivu.
20. NSS se v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016 - 46, č. 3656/2018 Sb. NSS (všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), zabýval náležitostmi výroku

správních rozhodnutí v oblasti správního trestání a dospěl k závěru, že „správní orgán rozhodující o správním deliktu musel ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl“.

21. K otázce nutnosti uvádět recidivu pro možnost uložení trestu zákazu činnosti se NSS již v minulosti opakovaně vyslovil. Ve svém rozsudku ze dne 29. 2. 2016, čj. 2 As 261/2015 – 41, na nějž odkazuje rovněž žalobce ve své žalobě, uvedl, že „ve výroku ‚trestního‘ rozhodnutí je třeba specifikovat a uvést všechny skutečnosti, které jsou podstatné pro naplnění dané skutkové podstaty. Pokud je stěžovatelce kladeno za vinu, že ve smyslu § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu přešupek spáchala v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců opakovaně, tak je třeba uvést ve výroku následného rozhodnutí, ze které skutečnosti je vyvozována opakovanost jednání stěžovatelky. Není ovšem účelem rekapitulovat celé předchozí rozhodnutí o přešupku ve výroku, včetně uvedení dne, kdy nabylo právní moci. Pro výrok rozhodnutí je dostačující, pokud přešupce ví, ze kterého rozhodnutí vyplývá opakovanost jeho jednání. Další rekapitulace konkrétních aspektů předchozího rozhodnutí o přešupku může být součástí odůvodnění následného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud na okraj dodává, že pro naplnění podmínky opakovanosti jednání v posledních dvanácti měsících není podstatný časový údaj o právní moci rozhodnutí, ale určující je časový údaj o dni, kdy byl předchozí přešupek spáchán. Proto je účelnější uvést do výroku (případně odůvodnění) rozhodnutí, kdy se dle předchozího rozhodnutí stěžovatelka dřívějšího přešupku dopustila“ (podtržení doplněno krajským soudem). V rozsudku ze dne 2. 3. 2017, čj. 7 As 332/2016 - 44, NSS konstatoval, že ze zákona o přešupcích ani z jiných právních předpisů nevyplývá, že by předchozí recidiva měla být uvedena přímo ve výroku: „krajský soud má pravdu, že samotný postihovaný skutek má být ve výroku vymezen přesně hlavně z toho důvodu, aby nemohlo dojít k jeho opakovanému postihu, jak stanoví právní zásada *ne bis in idem*. V případě zohledňování recidivy však ve vztahu k přešupku, za nějž již byl v minulosti přešupce potrestán, není uvedení přímo ve výroku nezbytné. Stěžovatelovo tvrzení, že výrok musí být přesný, bezchybný a úplný též proto, aby byl přezkoumatelný, opomíjí fakt, že správní rozhodnutí má kromě výroku také odůvodnění. Právě v něm jsou podle § 68 odst. 3 správního řádu uvedeny důvody výroku. Za nepřezkoumatelné je proto označováno teprve správní rozhodnutí, jehož důvody nejsou uvedeny ani v odůvodnění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, čj. 9 As 71/2008 - 109), nikoli rozhodnutí, jehož důvody nejsou ve výroku, jak stěžovatel požadoval.“ Byť v uvedeném rozsudku NSS vyšel z tehdy platného zákona č. 200/1990 Sb., o přešupcích, v tehdy platném znění, je uvedená judikatura použitelná i na nyní posuzovaný případ s ohledem na znění ustanovení § 93 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přešupky a řízení o nich, v platném znění (dále jen „zákon o odpovědnosti za přešupky“), upravující výrokovou část rozhodnutí

o přestupku co do obsahové části, zejména pak týkající se případné sankce a uvedení recidivy, obdobně.

22. V nyní posuzované věci z výroku prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že žalobce se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu dopustil v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců opakovaně. Z této formulace je tedy zřejmé, z čeho je vyvozována opakovanost jednání žalobce. Datum spáchání stejně kvalifikovaného přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu v předchozích dvanácti měsících, tedy datum 17. 8. 2019, je uvedeno v odůvodnění jak prvostupňového, tak i žalobou napadeného rozhodnutí (v obou na straně 5). V napadeném rozhodnutí je rovněž doplněno, že za takový přestupek byl žalobce potrestán uložením příkazu na místě ve výši 1.000 Kč. Ve světle shora uvedené judikatury NSS tak lze považovat rozhodnutí správních orgánů za dostatečné ve vztahu k identifikaci spáchání přestupku v předchozím případě, zcela konkrétní údaje týkající se rozhodnutí o tomto přestupku jsou pak zřejmé z evidenční karty řidiče založené ve správním spise provedené k důkazu během ústního jednání dne 9. 12. 2020, jehož se účastnil zástupce žalobce. Tuto námitku proto krajský soud neshledal důvodnou.
23. V druhém žalobním bodě žalobce brojil proti výroku o sankcích, který považoval za nezákonný, neboť byla porušena zásada zákazu dvojího přičítání. Žalobce vytkl správnímu orgánu, že na v odůvodnění výše sankcí přihlédl k tomu, že opakovaně překročil rychlost a že k takovému porušení došlo v posledních dvanácti měsících, což je již součástí kvalifikované skutkové podstaty. Úvahu správního orgánu označil zároveň za nepřezkoumatelnou, neboť správní orgán uvedl, že přihlédl k závažnosti přestupku a že s ohledem na závažnost je sankce odpovídající; žalobci však není zřejmé, jakou závažnost správní orgán přestupku přisuzoval (zda jej hodnotil ve prospěch či neprospěch žalobce). Ani tento žalobní bod neshledal krajský soud důvodným.
24. Krajský soud připomíná zásadu jednotnosti správního řízení a rozhodnutí, kdy je třeba na obě správní rozhodnutí hledět jako na jeden celek. Ze strany 6 prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán I. stupně přihlédl ke kritériím uvedeným v § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky, jež jsou zákonem demonstrativně vymezeny. Dále správní orgán I. stupně konkretizoval, že z uvedených kritérií přihlédl především ke stupni závažnosti přestupku, zejména pak ke způsobu spáchání přestupku a jeho následkům, kde hodnotil jako polehčující okolnost, že přestupkem nebyla způsobena žádná škoda na majetku ani na zdraví. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že přihlédl k výpisu z evidenční karty řidiče, v níž má žalobce do současné doby 4 záznamy o přestupku, a zároveň správní orgán deklaroval, že tato skutečnost nebyla brána jako přitěžující okolnost. Rovněž povětrnostní, světelné podmínky a viditelnost vzal správní orgán I. stupně v úvahu a zohlednil je jako dobré. Hodnotil i skutečnost, že v dané lokalitě je provoz velmi silný právě v odpolední době, neboť se jedná o frekventovanou tranzitní komunikaci na hraniční přechod v Náchodě, kterou využívají i nákladní vozidla. V úvahu vzal i to, že v blízkosti se nachází přechod pro chodce, rodinné domy a autobusové zastávky, což generuje zvýšený pohyb obyvatel při cestách po obci nebo právě na ony autobusové zastávky. Správní orgán I. stupně také uvedl, že k osobě pachatele, jeho majetkovým a osobním poměrům nepřihlédl, neboť se k nim žalobce nevyjádřil. Správní orgán I. stupně deklaroval, že právě uvedené skutečnosti jej vedly k uložení trestu pokuty i zákazu činnosti v dolní polovině zákonné sazby. Žalovaný pak v rámci přezkoumání rozhodnutí o výši sankcí zkonstatoval, že sankce byly uloženy

v souladu s § 125c odst. 5 písm. f) a § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu, v dolní polovině zákonného rozpětí obou sankcí. Současně upozornil, že § 125c odstavec 9 zákona o silničním provozu nedává správnímu orgánu možnost od sankce upustit, tudíž nebylo možné postupovat jinak.

25. Zákon o silničním provozu ve svém § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. stanoví, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více.
26. V odstavci 5 písm. f) téhož ustanovení pak stanoví, že za přestupek se uloží pokuta od 2.500 do 5.000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) a podle odstavce 4. A v odstavci 6 písm. c) bod 1, že zákaz činnosti se uloží na dobu od jednoho měsíce do šesti měsíců tomu, kdo spáchal přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6 a 8, písm. g) a i) v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát.
27. Dle odstavce 9 téhož ustanovení nelze za přestupek podle odstavců 1 až 4 uložit napomenutí. Od uložení správního trestu podle odstavců 5 a 6 nelze v rozhodnutí o přestupku upustit.
28. Dle ustanovení § 37 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédne zejména k povaze a závažnosti přestupku. Následující § 38 demonstrativně definuje obsah pojmů povaha a závažnost přestupků, následující § 39 a § 40 upravují opět toliko demonstrativní výčet polehčujících a přitěžujících okolností.
29. Krajský soud předně nepovažuje rozhodnutí správních orgánů co do odůvodnění výše sankcí za nepřezkoumatelné, jak žalobce namítá. Nepřezkoumatelné může být rozhodnutí pro nedostatek důvodů anebo pro nesrozumitelnost. V souladu s četnou judikaturou NSS týkající se přezkoumatelnosti rozhodnutí odkazuje krajský soud zejména na rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, uveřejněný pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, který za rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. považuje „zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné“. Za nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů pak NSS v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2013-75, uveřejněný pod č. 133/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, vyhodnotil rozhodnutí založená „na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostacích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“ Za zásadní je pak třeba považovat postoj NSS vyjádřený v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, čj. 8 Afs 267/2017-38, dle něhož „nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém

skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat.

30. Krajský soud neshledal, že by napadené rozhodnutí takovými zásadními vadami trpělo. Z rozhodnutí správních orgánů je zjistitelné, o čem a jak rozhodly, je zjistitelný i jejich obsah a důvody, pro něž byly vydány, je zřejmé, jaký skutkový stav vzaly správní orgány za rozhodný a jak uvážily o pro věc podstatných skutečnostech včetně odůvodnění výše sankcí. Vzhledem k tomu, že žalobce byl po celé správní řízení pasivní, nevzněl žádné námitky před správním orgánem I. stupně ani v rámci řízení odvolacího, kdy podal pouze blanketní odvolání, které ani na výzvu správního orgánu nedoplnil, nelze namítat ani nevypořádání jeho námitek.
31. Není pravdou, že by správní orgán I. stupně či žalovaný ve svém rozhodnutí uvedli, že „přihlédl k závažnosti přestupku, a že právě s ohledem na závažnost přestupku je sankce odpovídající“, z čehož žalobce dovodil nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalobce účelově propojil části dvou vět různých odstavců odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ve větu jednu. Uvedená úvaha správního orgánu se v tvrzeném znění nikde nenachází. Správní orgán I. stupně v první větě posledního odstavce strany 6 rozhodnutí uvedl, že při stanovení výše sankcí přihlédl k závažnosti přestupku. To je ovšem pouze doslovné využití zákonné formulace § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky. Následně již konkretizoval a odůvodnil, k čemu při určení výše sankcí přihlédl. Taková úvaha je v pořádku. Úvahu, že výše správních trestů uložených žalobci je závažnosti přestupku odpovídající ovšem správní orgán I. stupně použil již dříve, a to v závěru předposledního odstavce na straně 6 rozhodnutí, jímž ukončil svou prvotní úvahu o konkrétně uložených sankcích, kterou právě následně rozvedl ve zmíněném posledním odstavci rozhodnutí, jak je uvedeno v předchozí větě.
32. Krajský soud rovněž nesouhlasí s názorem žalobce, že by úvaha správního orgánu I. stupně o závažnosti přestupku, resp. její konečné hodnocení nebyl z rozhodnutí zřejmé, tj. zda správní orgán závažnost přestupku hodnotil ve prospěch či neprospěch žalobce.
33. Zákon o odpovědnosti za přestupky v § 93 pouze upravuje, jak má vypadat výroková část rozhodnutí, úprava odůvodnění rozhodnutí je tak ponechána na § 68 odst. 3 správního řádu, kde je stanoveno, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Žádný právní předpis tedy správním orgánům nestanoví povinnost uvést v odůvodnění rozhodnutí v části o výši sankce vyjádření celkové intenzity závažnosti přestupku. Správní orgán je povinen své rozhodnutí pouze řádně odůvodnit tak, aby

z něj bylo seznatelné a přezkoumatelné, jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/92-23, publikován pod č. 27/1994 SJS, rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, čj. 9 As 66/2009-46). Odůvodnění rozhodnutí je pak třeba chápat v celém jeho kontextu, posoudit závažnost spáchaného přestupku ukládá správnímu orgánu zákon o odpovědnosti za přestupky, který mu rovněž dává příkladný výčet hledisek, k nimž při uvážení závažnosti přestupku přihlížet, jak je již uvedeno výše. Správní orgán rozhoduje o výši sankce v rámci správního uvážení, nezákonné je pak takové rozhodnutí, dojde-li k překročení jeho mezí. K aplikaci správního uvážení v oblasti správního trestání se NSS vyjádřil i v rozsudku ze dne 26. 2. 2010, čj. 4 Ads 123/2009-99: „ukládání pokut za správní delikty, tudíž i rozhodování o jejich výši, se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z možných řešení, které zákon dovoluje... Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení anebo – v tomto směru došlo soudním řádem správním k rozšíření soudního přezkoumání – zda správní orgán volné uvážení nezneužil.“

34. Správní orgán I. stupně na straně 6 svého rozhodnutí uvedl úvahy týkající se konkrétní výše sankce, zejména v posledním odstavci zmíněné strany zmínil, že jako polehčující okolnost hodnotil, že jednáním žalobce nedošlo k žádné škodě na majetku ani na zdraví. Přihlédl rovněž k době a povětrnostním podmínkám (denní světlo, dobrá viditelnost) při spáchání přestupku. Jako přitěžující okolnost vyhodnotil skutečnost, že se jedná o lokalitu s velmi silným provozem, což odůvodnil skutečností, že komunikace, na níž byl přestupek spáchán, je tranzitní na hraniční přechod v Náchodě a je využívána rovněž nákladními vozidly. Negativně také hodnotil okolnost, že se v blízkosti nachází přechod pro chodce, že se jedná o oblast s rodinnými domy, autobusovými zastávkami a zvýšeným pohybem obyvatel při cestách po obci nebo na autobusové zastávky. Dále správní orgán uvedl, že přihlédl ke 4 záznamům za překročení rychlosti žalobce v jeho evidenční kartě řidiče, a to ačkoliv je nehodnotil jako přitěžující okolnost. Úvahy správního orgánu jsou tedy z rozhodnutí patrné, srozumitelně formulované, a tedy i přezkoumatelné.
35. Ani námitku porušení zákazu zásady dvojího přičítání krajský soud důvodnou neshledal. Tato zásada spočívá v tom, že k okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující či přitěžující v úvaze při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující. Při zvažování výše pokuty lze tedy vycházet z různých kvantitativních a kvalitativních aspektů, následků či závažností, jimiž se deliktní jednání projevovalo, nikoli z protiprávnosti jednání jako takového (rozsudek NSS ze dne 6. 10. 2016, čj. 2 As 161/2016-52).
36. Žalobce vytýká správním orgánům, že mu samotnou recidivu přičítaly k tíži dvakrát a odkázal na rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, čj. 5 As 280/2016-23. Tento rozsudek ale není na nyní projednávaný případ přílehlavý. Jak vyplývá z níže uvedené citace z tohoto rozsudku, důvodem nepřezkoumatelnosti rozsudku bylo nedostatečné, resp. chybějící konkrétní odůvodnění výše sankce, když ve zrušeném rozhodnutí správní orgány pouze

opsaly demonstrativní výčet okolností, jež měly být zohledněny, aniž by uvedly, jak to v daném konkrétním případě učinily, cit.: „Správní orgán I. stupně v rámci odůvodnění uložených sankcí pouze obecně uvedl, že při rozhodování hodnotil způsob spáchání přestupku a jeho možný následek a okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán, míru a způsob jeho zavinění, jakož i pohnutky, které žalobce vedly ke spáchání přestupku. K uvedeným kritériím však neuvedl žádné konkrétní poznatky či informace; omezil se pouze na prosté konstatování, které ničím nepodložil. Za takové situace správní orgán I. stupně nedostal požadavku, aby hodnotil všechna hlediska v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť není přípustné se s nimi vypořádat pouhým konstatováním, že tato kritéria byla hodnocena, aniž by bylo uvedeno jejich konkrétní hodnocení. Nejvyšší správní soud uzavírá, že shodně s krajským soudem shledal zásadní pochybení správních orgánů při odůvodnění výše uložených sankcí. Ačkoli správní řízení tvoří jeden celek do pravomocného rozhodnutí a vady prvostupňového řízení lze odstranit v řízení odvolacím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006 - 65), v nyní projednávané věci se tomu tak nestalo. Stěžovatel pouze shrnul, jaká kritéria správní orgán I. stupně hodnotil, podotkl, že předmětné jednání je nejen porušením pravidel silničního provozu, ale rovněž společensky nebezpečným jednáním, a konstatoval, že výše uložené sankce je v souladu se zákonem. Nevypořádal se tedy řádně se všemi hledisky pro ukládání sankce dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, které správní orgán I. stupně nezohlednil. Rozhodnutí správních orgánů tak zůstala v uvedeném ohledu nedostatečně odůvodněná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2004, čj. 5 A 154/2002 - 51). Krajský soud proto postupoval správně, pokud zrušil rozhodnutí stěžovatele pro nepřezkoumatelnost.“

37. V daném případě byly obě sankce uloženy blíže spodní hranice zákonného rozmezí pro každou ze sankcí, *de facto* pouze mírně nad spodní hranici. Je sice pravdou, že správní orgán I. stupně uvedl, že zohlednil, že se žalobce dopustil přestupku opakovaně a že se tak stalo i v posledních dvanácti měsících, což ovšem nebylo druhým trestáním za recidivu. V následujícím odstavci svého rozhodnutí totiž uvedl, že přihlédl k výpisu z evidenční karty žalobce, v níž jsou 4 záznamy o spáchání přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti. Krajský soud z evidenční karty řidiče založené ve správním spise ověřil, že žalobce byl skutečně v posledních letech 4x potrestán za překročení nejvyšší povolené rychlosti. Správní orgán I. stupně tedy uvedl, že ač k těmto záznamům v evidenční kartě přihlédl, nebral je jako přítěžující okolnost. Krajský soud tuto úvahu shledává jako správnou, neboť s ohledem na analogické využití trestního institutu zahlazení ke třem nejstarším přestupkům spáchaným žalobcem je za přítěžující okolnost považovat nelze. Je však možné k těmto třem přestupkům přihlédnout při posouzení osoby řidiče, coby osoby opakovaně porušující dopravní předpisy ve vztahu k nejvyšší povolené rychlosti. Rovněž ve spojení s dalšími okolnostmi hodnocenými ve prospěch i neprospěch žalobce jako pachatele krajský soud uzavírá, že správní orgány v této věci neporušily zásadu dvojího přičítání, ani nepřekročily zákonné meze správního uvážení a stanovily sankce v přiměřené výši, neboť ta byla stanovena pouze mírně nad spodní hranicí zákonného rozmezí každé z obou sankcí. V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů, která tvoří nedílný celek.
38. Ke třetímu žalobnímu bodu týkajícímu se nesprávného hodnocení důkazu výstupem z rychloměru je třeba předně konstatovat, že správní orgán se těmito námitkami žalobce nemohl zabývat, neboť je žalobce v rámci správního řízení nevznesl a poprvé zazněly až v žalobě.

39. Krajský soud v této souvislosti připomíná usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, který vyslovil, že „obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by ve svých důsledcích znemožnil účinný postih za protiprávní jednání. Jinými slovy, využije-li obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného ‚domyslel‘ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal (body [20] a [21] usnesení). Správní orgán nedisponuje ‚nekonečnou fantazií‘, není tedy povinen předvídat a ve svém rozhodnutí vypořádat každou myslitelnou budoucí námitku obviněného z přestupku. Zákon ovšem správnímu orgánu ukládá, aby i při pasivitě obviněného v řízení o přestupku opatřil dostatečné množství důkazů, které přestupek, jenž je obviněnému kladen za vinu, jasně a nepochybně prokazují. Krajský soud tedy na základě žaloby přezkoumá, zda správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se obviněný příslušného přestupku (skutku) dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku. Dospěje-li k závěru, že správní orgán své povinnosti zjistiť skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostál, může krajský soud nově uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu věci shledat irelevantními (tj. soud zjistí, že s řízením nijak nesouvisí a nejsou pro jeho výsledek podstatná nebo jsou zcela nadbytečná) nebo nevěrohodnými (tj. soud jejich pravdivosti ve světle dostatečně zjištěného skutkového stavu věci neuvěří) a nově vznesené důkazní návrhy k jejich prokázání jako nadbytečné odmítnout. Tyto své závěry však krajský soud musí vždy náležitě odůvodnit. Naopak pokud krajský soud zjistí, že správní orgány v řízení o přestupku nepostupovaly v souladu s požadavkem na zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. Přitom platí, jak bylo uvedeno shora, že smyslem soudního přezkumu ve správním soudnictví není nahrazovat činnost správních orgánů a vyprazdňovat účel správního řízení. Pokud tedy krajský soud dospěje k závěru, že nedostatky ve zjištění skutkového stavu jsou takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahradit činnost správních orgánů, uloží soud tuto povinnost správnímu orgánu [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].“
40. Judikatura správních soudů opakovaně dovodila, že k prokázání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 nebo bod 4 zákona o silničním provozu zpravidla postačí oznámení přestupku, záznam přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru. Všechny tyto důkazy jsou ve správním spisu k předmětnému přestupku založeny. Ačkoliv zástupce žalobce byl přítomen ústnímu jednání o přestupku konaného dne 9. 12. 2020, během něhož byl řádně poučen o svých právech a k důkazu byly provedeny oznámení přestupku, úřední záznam o přestupku, fotografie z měřicího zařízení, ověřovací list měřicího zařízení a osvědčení o způsobilosti obsluhy k danému měřicímu zařízení s uvedením obsluhujícího policisty J. S., fotografie řidiče u zadní strany vozidla a výpis z evidenční karty řidiče, nevznesl žalobce, resp. jeho zástupce, žádnou námitku proti uvedeným důkazům. V rámci správního řízení před správním orgánem I. stupně byl dne 11. 3. 2021 při ústním jednání, jehož byl rovněž přítomen zástupce žalobce, vyslechnut

mimo jiné svědek – policista J. S., který prováděl v daném případě měření a ve své výpovědi uvedl, že si je jistý, jelikož měří velmi často a toto zařízení ovládá velmi dobře, že postupoval v souladu s návodem k obsluze. Navíc, kdyby bylo měření provedeno chybně, zařízení by rychlost vůbec nevyhodnotilo. Dále uvedl, že na předmětném místě měří z důvodu prevence velmi často, protože se jedná o nebezpečný úsek, kde jsou odbočky do ulic, přechod pro chodce, autobusové zastávky a silnice je velmi frekventovaná. Ani k této svědecké výpovědi neměl zástupce žalobce žádné námitky, ani neměl na svědka žádné otázky.

41. Krajský soud předně podotýká, že žalobce byl v průběhu celého přestupkového řízení pasivní. V souladu s ustálenou judikaturou však vychází z toho, že „skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, a s ohledem na princip plné jurisdikce ani nemůže znamenat, že tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které obviněný z přestupku poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřijatelné“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015 - 71, č. 3577/2017 Sb. NSS). Využije-li účastník řízení (obviněný) „svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného ‚domyslel‘ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal“ (viz již citované usnesení čj. 5 As 126/2011 - 68). NSS se ve svém rozsudku ze dne 6. 1. 2016, čj. 2 As 217/2015 - 47, zabýval pasivitou obviněného z přestupku, při níž je třeba rozlišit dvě situace: „V první řadě půjde o situaci, kdy již v samotném správním řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil. Zároveň nesmí existovat žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku. V takovém případě pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně nemůže vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení. Výjimkou by bylo, pokud by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů. (...) Pokud však správní orgány v rámci přestupkového řízení neprovedou dostatečně úplné dokazování rozhodných skutečností (druhý typ situace), postačí i obviněnému z přestupku, který byl v řízení před správními orgány pasivní, aby poukázal na možné jiné varianty rozhodného skutkového děje, jež nebyly provedeným dokazováním vyvráceny, k tomu, aby byl v řízení před soudem úspěšný. Je případně na správním soudu, aby v mezích možností daných povahou soudního přezkumu správních rozhodnutí důkazně ‘oddělil zrna od plev’ a případně zcela nepravděpodobné či jinak bizarní námitky obviněného provedením důkazů eliminoval.“
42. Zmíněný rozsudek následně NSS dále konkretizoval v rozsudku ze dne 29. 2. 2016, čj. 2 As 261/2015-41, v němž uvedl, že „správní soud je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu v přestupkové věci povinen vždy zkoumat uplatněnou obranu obviněného z přestupku (dále „žalobce“), přestože byl žalobce v předchozím řízení pasivní. V takovém případě je na správním soudu, aby zhodnotil, jak dostatečně a jednoznačně byl určen skutkový stav ze strany správních orgánů, a na základě tohoto zhodnocení zvolí kritérium pro posouzení opodstatněnosti námitek žalobce. Pokud se jedná o první případ dostatečně přesvědčivých skutkových zjištění, u kterých nejsou rozumné důvody k pochybnostem, bude správní soud posuzovat, zda námitky žalobce mohou účinně zpochybňovat věrohodnost nebo dostatečnost provedených důkazů. Pokud tyto námitky nenaplní uvedené kritérium, je třeba je odmítnout s ohledem na

předchozí pasivitu žalobce v řízení před správními orgány. Zhodnotí-li ovšem správní soud, že správní orgány neprovedly dostatečně přesvědčivé dokazování, musí se zabývat širším okruhem námitek žalobce, nehledě na jeho předchozí pasivitu v řízení. Tento širší okruh námitek zahrnuje uvedení jiných možných variant skutkového děje, které nebyly dokazováním vyvráceny. Správní orgán tedy musí v řízení o přestupku identifikovat skutkový děj tak určitě, aby zabránil jeho jiným možným interpretacím. Jestliže je skutkový děj prokázán takovými důkazy, které nepřipouští žádnou jinou rozumnou variantu, jak se mohl skutek odehrát, tak se pasivní žalobce může před správním soudem bránit pouze účinným zpochybněním samotných provedených důkazů. Zásadní právní otázkou v tomto typu případů tedy je, zda byl skutkový děj v rozhodnutí správních orgánů určen dostatečně určitě.“

43. Krajský soud v posuzovaném případě konstatuje, že správní orgán I. stupně opatřil dostatečné množství podkladů, které vedou k jednoznačnému závěru, že žalobce vytýkané protiprávní jednání spáchal. A to, jak je uvedeno výše, zejména oznámením přestupku, úředním záznamem o oznámení přestupku, záznamem přestupku obsahujícím fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření, dále evidenční kartou řidiče, ověřovacím listem silničního radarového rychloměru, osvědčením opravňujícím zasahujícího policistu k použití daného rychloměru a výsledkem zasahujícího policisty.
44. Námitky žalobce týkající se nesprávného měření (konkrétně nesprávné umístění záměrného kříže na fotografii, velký předmět v blízkosti rychloměru a údaj o naměřené rychlosti) krajský soud v souladu se shora uvedenou judikaturu nepovažuje za relevantní s ohledem na pasivitu žalobce v předchozím řízení. Tyto námitky nezpochybňují důkazy provedené a hodnocené ve správním řízení dostatečným způsobem a nejsou sto konkrétně vyvrátit zjištěný skutkový stav a nabídnout jeho jinou ucelenou verzi, a to z níže uvedených důvodů. Lze je označit za účelové.
45. Námitka záměrného kříže neumístěného v celé své ploše na přední části vozidla je zcela lichá. Jednak i sám žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že zvětšovat fotografie z radaru je možné pouze v samotném radaru. Z logiky věci pak rovněž vyplývá, že jakékoliv neodborné zvětšování fotografie (resp. kopie fotografie) pak může vést k nepřesnostem. Nadto na fotografii z radaru není zobrazeno jiné vozidlo či jiný pohybující se předmět, aby mohl být změřen na místo vozidla žalobce. Větší část záměrného kříže se nachází na spodní části ve středu vozidla, pouze spodní část kříže se nachází mimo vozidlo, na vozovce. Pokud se část záměrného kříže nachází na vozovce, která má rychlost nula, pak pokud by došlo ke změření vozovky, muselo by mít nulovou hodnotu, pokud by k němu vůbec došlo. Stejně tak lze přijmout tuto námitku žalobce jako jakkoliv vyvracející správními orgány zjištěný skutkový stav o naměřené rychlosti vozidla žalobce.
46. Stejně platí i o námitce týkající se velkého předmětu v blízkosti radaru. Jednak se jedná o předmět v pravém dolním rohu fotografie nijak nezasahující do dráhy měření a dále, i pokud by tento předmět snad měl být kovový, jak uvádí žalobce (kovová krabice) a jeho námitka tak směřovala k možné reflexi při měření (což však výslovně nečiní), nelze dané námitce přisoudit žádnou váhu stran možnosti ovlivnit úsudek o správnosti měření. Na fotografii není zachyceno žádné jiné vozidlo či pohybující se předmět, jež by mohl být změřen kvůli vlivu reflexe namísto vozidla žalobce. Ani tato námitka tak není schopna nabídnout jinou hodnověrnou verzi vyvracející prokázaný skutkový stav.

47. Totéž lze konstatovat i o poslední námitce tohoto žalobního bodu, která zpochybňuje výstup z radaru. Žalobce konkrétně namítl, že výstup z radaru se jeví jako fotomontáž, neboť vypadá jinak, než jiné snímky z radaru, dva jiné snímky pak navrhuje k důkazu. Dále žalobce vyvozuje z tabulky údajů umístěné pod třemi fotografickými snímky, že se jedná o tabulku doplňovanou policistou, neboť v tabulce je rovněž kolonka „barva vozidla“ a „typ vozidla“, což radar nemůže rozpoznat. Vzhledem k tomu, že i údaj o naměřené rychlosti je v této tabulce, jde dle žalobce o manuálně doplněný údaj, a protože není uvedeno, kdo jej doplnil, jedná se o obdobný důkaz jako je úřední záznam.
48. Krajský soud se s těmito ničím nepodloženými úvahami žalobce neztotožňuje a považuje je za účelové. Listina nazvaná záznam o přestupku obsahuje 3 fotografie (fotografii vozidla s čitelnou registrační značkou, fotografii vozidla se záměrným křížem a detail registrační značky vozidla), dále tabulku rozdělenou na dvě části, kde v první části jsou údaje o použitém radaru, naměřené rychlosti, datu, čase, vzdálenosti měření, místě měření a osobě měření provádějící. Ve druhé části (druhém sloupci) tabulky jsou pak údaje týkající se vozidla. V záznamu o přestupku je uvedeno, že byl vytištěn dne 17. 5. 2020, zpracován programem Archiv 5.4 RAMET a. s. a na druhé straně listiny je ověřovací doložka o převodu dokumentu z analogové do digitální podoby, v níž jako subjekt, který převod dokumentu provedl, je uvedena Policie ČR a jako osoba, jež tak učinila, pprap. M. H. Rovněž v listině ze dne 9. 5. 2020 nazvané oznámení přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti, jež byla vyhotovena na místě po spáchání přestupku policejní hlídkou, je uvedeno shodné vozidlo shodné registrační značky, jemuž byla shodného data, místa a času naměřena shodná rychlost 73 km/hod.
49. Vzhledem k tomu, že totožná naměřená rychlost figuruje jak v tomto oznámení přestupku sepsaném na místě policejní hlídkou, tak v žalobcem zpochybňovaném záznamu o přestupku, nemá krajský soud žádné důvodné pochybnosti o údajích (stejných) uvedených v záznamu o přestupku. Nic totiž nesvědčí o tom, že by právě na této listině byla rychlost vozidla změněna, jak tvrdí žalobce. Žalobce přitom v celém správním řízení ve vztahu k provedenému důkazu oznámením přestupku, tak záznamu o přestupku, nevznesl jedinou námitku týkající se pravosti či pravdivosti těchto důkazů, a to ačkoliv jeho právní zástupce byl přítomen na ústním jednání, během něhož se tyto důkazy prováděly. Žalobce rovněž nenamítl ničeho ve vztahu k zasahujícím policistům, nevznesl námitky k jejich chování, podezření z podjatosti, neměl ani žádných otázek při výslechu svědka (zasahujícího policisty pana J. S.) a ani jeho výpověď, jež potvrdila, že měření radarem proběhlo v souladu s návodem k obsluze, nijak nezpochybnil. V souladu s ustálenou judikaturou není důvod pochybovat o pravdivosti a věrohodnosti jak výpovědi zasahujícího policisty, tak pravdivosti úředního záznamu o přestupku, tak i záznamu o přestupku jako takového (k věrohodnosti výpovědi policistů viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2007, čj. 4 As 19/2007-114, nebo ze dne 21. 9. 2011, čj. 2 As 52/2011, k použitelnosti úředního záznamu rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2016, čj. 6 As 73/2016-40, nebo ze dne 26. 4. 2013, čj. 4 As 17/2012-36).
50. S ohledem na shora uvedené krajský soud neprovedl žalobcem navržené důkazy dvěma fotografiemi z měření radarem v jiných věcech jako nadbytečné, neboť nemá pochybnosti o tom, že správní orgány zjistily správně skutkový stav v rozsahu potřebném pro jejich rozhodnutí.
51. Pro úplnost krajský soud poznamenává, že žalobce mohl své pochybnosti ohledně provedení dokazování uvést a konkretizovat v odvolacím řízení. Vzhledem k tomu, že

podal pouze blanketní odvolání a toto i přes výzvu správního orgánu nedoplnil, žalovaný přezkoumal prvostupňové rozhodnutí a řízení jemu předcházející pouze co do souladu s právními předpisy v rámci tzv. omezeného revizního principu a dospěl k závěru, že bylo spolehlivě zjištěno spáchání přestupku žalobcem, s čímž krajský soud souhlasí.

52. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce.
53. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

VI. Závěr a náklady řízení

54. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
55. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 28. července 2022

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: I. S.

